

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția a II-a civilă

Decizia nr. 900/2015

Dosar nr. 7196/114/2011**

Pronunțată în ședință publică, astăzi 24 martie 2015.

Asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău, sub nr. 7196/114/2011, reclamantii B.T., A.E., B.A., M.R., A.G., D.P.I., B.R. și P.A., în contradictoriu cu pârâta SC C.A. SA au solicitat obligarea acesteia să plătească reclamanților daune materiale și morale, după cum urmează: B.T., daune materiale în sumă de 30.000 RON și daune morale în sumă de 3.561.930 RON; B.A., daune morale în sumă de 365.000 RON; A.E., daune morale în sumă de 365.000 RON; M.R., daune materiale în sumă de 43.000 RON și daune morale în sumă de 3.225.000 RON; A.G., daune materiale în sumă de 8.600 RON și daune morale în sumă de 860.000 RON; D.P.I., daune materiale în sumă de 15.050 RON și daune morale în sumă de 1.505.000 RON; B.R., daune materiale în sumă de 8.170 RON și daune morale în sumă de 430.000 RON și P.A., daune materiale în sumă de 10.750 RON și daune morale în sumă de 322.500 RON; Totodată s-a solicitat obligarea pârâtei, în calitate de asigurător de răspundere civilă auto, la plata de penalități de întârziere, calculate în cuantum de 0,1%/zi de întârziere la sumele acordate, începând cu a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii ce urmează a fi pronunțată în cauză și până la plata efectivă a sumelor, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

Cauza a fost înregistrată inițial pe rolul secției I civilă a Tribunalului Buzău, însă prin încheierea din 18 ianuarie 2012 a fost admisă excepția necompetenței funcționale a acestei secții, invocată din oficiu și, în temeiul dispozițiilor art. 99 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești s-a dispus transpunerea acesteia la secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, a Tribunalului Buzău, unde a fost înregistrată la data de 24 ianuarie 2012, sub nr. 7196/114/2011*.

Pârâta SC C.A. SA a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității chemării în judecată doar a asigurătorului, precizând că, în acord cu prevederile considerentelor deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1/2005, răspunderea incumbă, ca efect al unei obligații în solidum, atât asigurătorului, cât și asigurătorului de răspundere civilă, acesta din urmă fiind chemat să răspundă alături de asiguratul său și nu pentru acesta.

Prin încheierea interlocutorie din 2 mai 2012 instanța a respins cererea formulată de pârâta SC C.A. SA de introducere în cauză, în calitate de intervenienți forțați, a moștenitorilor persoanei decedate, B.C., vinovată de producerea accidentului rutier.

La data de 14 mai 2012 și, ulterior, la data de 21 mai 2012 au formulat cereri de intervenție în interes propriu A.V. și A.N., fiecare dintre ei solicitând obligarea aceleiași pârâte la plata de daune materiale în sumă de 5.000 RON și de daune morale în sumă de 450.000 RON, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința nr. 3476 din 5 decembrie 2012 pronunțată în Dosarul nr. 7196/114/2011*. Tribunalul Buzău a admis în parte acțiunea principală formulată de reclamantii B.T., B.A., A.E., M.R., D.P.I., A.G., B.R. și P.A. și tot astfel cererile de intervenție în interes propriu formulate de intervenienții A.V. și A.N., în contradictoriu cu pârâta SC C.A. SA.

A obligat pârâta la plata către reclamanți și către intervenienți a următoarelor sume cu titlul de despăgubiri: suma de 150.000 RON despăgubiri morale și de 30.000 RON despăgubiri materiale către reclamantul B.T.; suma de câte 100.000 RON despăgubiri morale către fiecare dintre reclamantele B.A. și A.E.; suma de 250.000 RON despăgubiri morale și suma de 43.000 RON despăgubiri materiale către reclamantul M.R.; suma de 100.000 RON despăgubiri morale și suma de 8.600 RON despăgubiri materiale către reclamantul A.G.; suma de 100.000 RON despăgubiri morale și suma de 15.000 RON despăgubiri materiale către reclamantul D.P.I.; suma de 50.000 RON despăgubiri morale și suma de 8.000 RON despăgubiri materiale către reclamanta B.R.; suma de 40.000 RON despăgubiri morale și suma de 10.000 RON despăgubiri materiale către reclamanta P.A.; suma de 50.000 RON despăgubiri morale și suma de 5.000 RON despăgubiri materiale către intervenientul A.V.; suma de 50.000 RON despăgubiri morale și suma de 5.000 RON despăgubiri materiale către intervenientul A.N.; la plata de penalități de întârziere în cuantum de 0,1% pe zi de întârziere pentru sumele acordate, începând cu data rămânerii irevocabile a sentinței și până la plata efectivă a acestor sume, dar și la plata sumei totale de 13.640 RON, cu titlul de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul de avocat, și anume câte 1.240 RON către reclamanții A.G., M.R., D.P.I., B.R., P.A. și către intervenienții A.V. și A.N. și suma de 4.960 RON către reclamantul B.T.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel reclamanții M.R., A.G.D.P.I., B.R., P.A., B.T., B.A. și A.E., intervenienții A.V. și A.N., precum și pârâta SC C.A. SA.

Prin decizia nr. 57 din 13 iunie 2013 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești au fost admise apelurile, fiind anulată sentința cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a apreciat că, în condițiile în care persoana care a condus autovehiculul ce a provocat accidentul, persoana asigurată B.C., a decedat în urma evenimentului rutier, instanța de fond avea obligația de a cita și de a introduce în cauză succesorii asiguratului, avânzii-cauză, care preiau drepturile și obligațiile autorului lor și care pot avea calitate procesuală în procesele privitoare la drepturile sau obligațiile respective.

Totodată s-a reținut că, legea specială, Legea nr. 136/1995, recunoaște dreptul persoanelor păgubite prin accidente de autovehicule de a se îndrepta direct împotriva asiguratorului de răspundere civilă și de a solicita de la acesta despăgubiri, însă cu obligativitatea citării în proces a persoanei/persoanelor răspunzătoare de producerea accidentului, în calitate de intervenienți forțați.

Cauza a fost reînregistrată la secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Buzău la data de 19 septembrie 2013 sub nr. 7196/114/2011** și față de dispozițiile legale incidente în cauză și de îndrumările instanței de control judiciar, tribunalul a dispus introducerea în cauză, în calitate de intervenient forțat, a fiicei defunctului B.C., vinovat de producerea evenimentului rutier, B.C.R.A.

Prin sentința nr. 569 din 14 martie 2014, pronunțată de Tribunalul Buzău, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, au fost respinse excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, invocată de pârâta SC C.A. SA, ca fiind rămasă fără obiect; excepția inadmisibilității cererilor de intervenție, invocată de pârâta SC C.A. SA și excepția de netimbrare a acțiunii principale și a cererilor de intervenție, invocată de pârâta SC C.A. SA.

Prin aceeași hotărâre a fost admisă în parte acțiunea principală formulată de reclamanții A.E., B.T., B.A., B.R., M.R., A.G., D.P.I. și P.A. și în parte, cererile de intervenție în interes propriu formulate de intervenienții A.N. și A.V. în contradictoriu cu pârâta SC C.A. SA, și în consecință:

A fost obligată pârâta la plata către reclamanți și către intervenienți a următoarelor sume cu titlul de despăgubiri: 35.000 RON despăgubiri morale și de 30.000 RON despăgubiri materiale către reclamantul B.T.; câte 30.000 RON despăgubiri morale către fiecare dintre reclamantele B.A. și A.E.; 45.000 RON despăgubiri morale și 40.000 RON despăgubiri materiale către reclamantul M.R.; 30.000 RON despăgubiri morale și 8.600 RON despăgubiri materiale către reclamantul A.G.; 30.000 RON despăgubiri morale și de 15.000 RON despăgubiri materiale către reclamantul D.P.I.; 20.000 RON despăgubiri morale și de 8.000 RON despăgubiri materiale către reclamanta B.R.; 15.000 RON despăgubiri morale și de 10.000 RON despăgubiri materiale către reclamanta P.A.; 20.000 RON despăgubiri morale și suma de 5.000 RON despăgubiri materiale către intervenientul A.N.; 20.000 RON despăgubiri morale și suma de 5.000 RON despăgubiri materiale către intervenientul A.V.

A fost obligată pârâta la plata de penalități de întârziere în cuantum de 0,1% pe zi de întârziere pentru sumele acordate, începând cu data rămânerii irevocabile a prezentei sentințe și până la plata efectivă a acestor sume.

Totodată, a fost obligată pârâta la plata sumei totale de 13.640 RON, cu titlul de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu de avocat și anume, câte 1.240 RON către reclamanții A.G., M.R., D.P.I., B.R., P.A. și către intervenienții A.N. și A.V. și suma de 4.960 RON către reclamantul B.T.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut în ceea ce privește excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, invocată de pârâta SC C.A. SA că aceasta a rămas fără obiect, motiv pentru care a fost respinsă, în condițiile, în care în acest ciclu procesual, judecata cauzei s-a făcut cu legala citare a numitei B.C.R.A., moștenitoarea celui vinovat de producerea evenimentului rutier, în calitate de intervenient forțat.

Cu privire la cererile de intervenție în interes propriu formulate de către intervenienții A.V. și A.N., tribunalul a reținut că fiecare dintre aceștia justifică un interes și pretinde un drept propriu, ca urmare a prejudiciilor suferite prin vătămarea lor în urma accidentului rutier produs din vina persoanei asigurate, B.C., sens în care s-a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de intervenție în interes propriu, reglementate de dispozițiile art. 49 alin. (1) C. proc. civ., astfel că, excepția inadmisibilității cererilor de intervenție în interes propriu, invocată de pârâta a fost respinsă.

Pârâta SC C.A. SA a invocat, cu prilejul dezbaterilor în fond, faptul că nici acțiunea reclamanților și nici cererile de intervenție în interes propriu, formulate în cauză, nu sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru, nefiind aplicabile

dispozițiile art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997, întrucât această dispoziție legală se aplică numai cauzelor penale, precum și cererilor de despăgubiri civile pentru daune materiale și morale decurgând din acestea.

În speță, tribunalul a reținut că nu se poate vorbi despre existența unei cauze penale, atâta vreme cât nu există un proces penal care să fi fost soluționat printr-o hotărâre definitivă de o instanță de judecată penală. Având în vedere decesul persoanei responsabile pentru săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, procesul penal nu a putut fi pus în mișcare și, în consecință, nu au fost întrunite condițiile necesare pentru valorificarea acțiunii civile în procesul penal, sens în care s-a apreciat că excepția netimbrării acțiunii principale și a cererilor de intervenție în interes propriu, invocată de pârâta SC C.A. SA, este neîntemeiată.

Asupra situației de fapt, tribunalul a reținut că în dimineața zilei de 18 august 2010, în jurul orelor 4:40, organele de poliție au fost sesizate despre faptul că, pe raza comunei V.R. din județul Buzău a avut loc un eveniment rutier, soldat cu decesul și vătămarea corporală a mai multor persoane.

În urma cercetărilor efectuate s-a constatat că, în timp ce conducea autoutilitara marca F., încărcată cu saci de grâu, spre direcția de mers Buzău-Râmnicu-Sărat, în dreptul localității Oreavu, conducătorul auto B.C. a adormit la volan, moment în care autoutilitara a pătruns pe contrasens, lovindu-se de un microbuz marca I., proprietatea SC A.L. SA și utilizat de SC M.T. SRL Piatra-Neamț, condus de numitul A.G., care efectua curse regulate de persoane și se îndrepta dinspre Bacău spre București. În urma impactului dintre cele două mașini, trei persoane și-au pierdut viața, două dintre ele fiind conducătorul autoutilitarei marca F., B.C. și pasagera B.M., aflată în microbuz. Alte 14 persoane au fost rănite, printre care și A.G., șoferul microbuzului, M.R., D.P.I., B.R. și P.A. O altă pasageră, R.N. rănită grav, a decedat ulterior, la data de 28 august 2010, la Spitalul de Urgență F. din municipiul București.

Prin Rezoluția Parchetului de pe lângă Tribunalul Buzău pronunțată în Dosarul nr. 610/P/2010 s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de numitul B.C. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de ucidere din culpă, prevăzută de art. 178 alin. (1), alin. (2) și alin. (5) C. pen., vătămare corporală gravă din culpă, prevăzută de art. 184 alin. (2) și alin. (4) C. pen., cu aplicarea art. 33 lit. b) C. pen. și vătămare corporală din culpă, prevăzută de art. 184 alin. (1) și alin. (3) C. pen., cu aplicarea art. 33 lit. b) C. pen., reținându-se că a intervenit decesul făptuitorului.

Polița de asigurare RCA, asigurare obligatorie, pentru autoutilitara marca F., al cărei șofer a fost vinovat de producerea accidentului, a fost emisă de pârâta SC C.A. SA.

Tribunalul a constatat că această situație de fapt nu a fost contestată de pârâtă și a apreciat, în conformitate cu dispozițiile art. 49 și art. 50 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările din România și art. 26 alin. (1) din Normele privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, aprobate prin Ordinul nr. 21/2009, emis de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, că asigurătorului RCA îi revine obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile de ordin material și moral suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat.

Având în vedere criteriile menționate, precum și consecințele negative suferite de victimele accidentului rutier, intensitatea și consecințele traumei fizice și psihice suferite, tribunalul a stabilit cuantumul despăgubirilor acordate reclamantilor și intervenienților, astfel cum rezultă din dispozitivul sentinței pronunțate în cauză.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantii M.R., A.G., D.P.I., B.R., B.A., A.E., B.T., P.A. și intervenienții în nume propriu A.V. și A.N., criticând-o ca fiind nelegală și netemeinică.

Curtea de Apel Ploiești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin decizia civilă nr. 369 din 22 octombrie 2014 a respins apelul declarat de reclamantii M.R., A.G., D.P.I., B.R., B.A., A.E., B.T., P.A. și intervenienții în nume propriu A.V. și A.N.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că obiectul apelului declarat de către reclamantii și intervenienții în nume propriu îl constituie cuantumul daunelor morale, care în opinia sa au fost corect acordate de către prima instanță, întrucât la stabilirea cuantumului despăgubirilor pentru daune morale au fost avute în vedere, pe de o parte, dreptul părții vătămate, sau al moștenitorilor acesteia, de a primi o compensație materială față de prejudiciul moral suferit, iar pe de altă parte, această compensație materială să nu conducă la o îmbogățire fără justă cauză.

În acest context, la stabilirea obligațiilor de reparare a prejudiciului în funcție de dispozițiile legale, art. 998-art. 999 C. civ., Legea nr. 136/1995, Ordinul nr. 21/2009 al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, și de probele administrate în cauză, precum și în raport de temeiurile de fapt și de drept ale cererii de chemare în judecată și la circumstanțele cauzei, instanța de apel a apreciat că prima instanță a stabilit în mod corect cuantumul despăgubirilor pentru daunele

morale acordate, văzând în special, caracterul compensatoriu al acestor despăgubiri.

Împotriva acestei decizii, în termen legal au declarat recurs reclamanții A.E., A.G., B.A., B.T., B.R., D.P.I., M.R., P.A. și intervenienții în nume propriu A.N. și A.V., întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 7 și pct. 9 C. proc. civ., solicitând admiterea recursului, casarea deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

Criticile aduse deciziei atacate vizând dispozițiile art. 304 pct. 7 C. proc. civ., se referă la neanalizarea de către instanța de apel a tuturor criticilor formulate în cadrul motivelor de apel, deoarece aceasta nu a luat în calcul toate aspectele privitoare la repararea prejudiciului.

În acest sens, recurenții susțin că din considerentele deciziei atacate nu rezultă care au fost motivele pentru care instanța de control nu a apreciat întemeiate criticile invocate de apelanții și de ce susținerile acestora privind majorarea daunelor nu au fost analizate.

Tot în același context, instanța de apel a apreciat că sumele acordate sunt echitabile, în raport cu prejudiciu real suferit de către părți, fără însă a face vreo referire la aspectele avute în vedere atunci când a respins apelul și fără a indica vreun criteriu anume, conform jurisprudenței Înaltei Curți, sens în care se constată, din analiza considerentelor deciziei atacate, că instanța de apel nu a făcut nicio evaluare asupra părților sau a situației de fapt.

Critica întemeiată pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ. se referă la nelegalitatea hotărârii instanței de apel din perspectiva prevederilor art. 49 din Ordinul nr. 5/2010 al Comisiei de Supraveghere a Asiguraților, ce curpind criterii orientative, față de împrejurarea că instanța de apel nu a indicat temeiurile de drept la care s-a raportat.

În acest sens, recurenții susțin că, instanța de apel nu a avut în vedere jurisprudența din România, iar în considerente, deși menționează că instanța de fond a avut în vedere legislația în vigoare, aceasta trece peste dispozițiile legale în vigoare și ignoră în totalitate jurisprudența la care părțile reclamante și intervenienții au făcut referire.

Recurenții apreciază că, în motivarea hotărârii recurate instanța de apel nu face referire decât la judecata în echitate care ar trebui privită prin prisma consecințelor accidentului pentru persoanele vătămate.

Astfel reclamantul M.R., pe lângă infirmitatea permanentă, pierderea în totalitate a vederii cu ochiul stâng, a mai suferit și leziuni traumatice care i-au pus viața în pericol, iar ca urmare a evenimentului produs, acesta, la vârsta de 22 de ani a abandonat facultatea, s-a izolat de societate, având grave probleme psihice și grave probleme de reinserție socială.

În acest sens, recurenții susțin că atât doctrina cât și practica judiciară au statuat, în ceea ce privește persoanele cu handicap permanent, astfel cum este cazul reclamantului M.R., că acordarea despăgubirilor trebuie să aibă în vedere cele trei planuri și anume planul personal, medical și social.

Mai susțin recurenții că și pentru restul victimelor directe, D.P.I., A.G., B.R., P.A., A.N., A.V. și indirecte B.A., B.T. și A.E., accidentul a avut consecințe nefaste, care însă nu au fost analizate de instanță.

Analizând criticile aduse deciziei atacate în raport de temeiurile de drept invocate, Înalta Curte constată că acestea sunt fondate, urmând ca recursul declarat de reclamanții A.E., A.G., B.A., B.T., B.R., D.P.I., M.R., P.A. și de intervenienții în nume propriu A.N. și A.V. să fie admis, pentru următoarele considerente:

Înalta Curte apreciază ca fiind fondată critica subsumată de recurenți motivului de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 7 C. proc. civ., reținând că din considerentele deciziei atacate rezultă că instanța de apel, formându-și convingerea în sensul soluției pronunțate, nu a făcut o analiză judicioasă și coroborată a întregului material probator administrat în cauză.

În speță, Înalta Curte, verificând considerentele hotărârii atacate, constată că aceasta era datoare să procedeze la un examen propriu al pricinii, chiar dacă și-a însușit sau nu concluziile și motivele instanței a cărei hotărâre este atacată, fiind obligată să verifice ori să dea o apreciere proprie materialului probator.

În acest sens, se constată faptul că în decizia pronunțată nu se regăsesc, sub nici o formă, considerentele pentru care au fost înlăturate toate apărările recurenților cu privire la persoanele vătămate corporal sau cei vătămați grav, unii dintre ei rămânând cu infirmități pentru tot restul vieții.

Sub acest aspect, Înalta Curte constată că instanța de apel nu a avut în vedere probele din dosar, declarațiile martorilor, expertizele efectuate în cauză pentru fiecare reclamant, respectiv intervenient, precum și actele medicale depuse de către aceștia.

În acest context, se constată că motivarea instanței de apel este una extrem de lacunară, aceasta limitându-se la a face aprecieri abstracte fără niciun examen concret cu privire la criteriile de raportare conținute de Ordinul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor.

Astfel, considerentele instanței de apel au caracter general și nu reprezintă un răspuns punctual la motivele de apel, nefiind evaluată situația particulară a fiecărei părți, întrucât cauza nu presupune un examen global, ci analiza situației personale a tuturor părților, a valorilor lezate, a consecințelor, gravității și duratei, a modului în care se repercutează în viața personală, socială, profesională, medicală a tuturor dintre acestea, a nevoilor de adaptare și a eforturilor pe care acestea le fac pentru viața lor, a posibilităților efective de vindecare și recuperare.

În această situație, Înalta Curte apreciază că nu s-au analizat toate argumentele părților, instanța de apel considerând caracterul just al sumelor acordate, fără a detalia modul în care a raportat aceste reparații la anumite criterii doctrinare sau jurisprudențiale, sens în care se constată că lipsește silogismul judiciar care dă consistență hotărârii, aspect ce echivalează cu o neanalizare efectivă a cauzei.

Subsumat motivului de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., recurenții au susținut că instanța de apel a făcut referire la aplicarea dispozițiilor art. 49 din Ordinul nr. 5/2010 al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, ce cuprind criterii orientative, fără însă a indica temeiurile de drept la care s-a raportat.

Potrivit dispozițiilor art. 49 din Ordinul nr. 5/2010 al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, ce dispun că în caz de vătămare corporală, de deces daunele morale se acordă în conformitate cu legislația și jurisprudența din România, se constată că instanța de apel nu a arătat temeiul legal avut în vedere pentru evaluarea prejudiciului, aceasta nefăcând o evaluare proprie și corectă a prejudiciului moral suferit de recurenți.

În considerentele hotărârii recurate se face referire la judecata în echitate, iar aceasta ar fi trebuit privită prin prisma consecințelor accidentului pentru persoanele vătămate.

Din analiza deciziei atacate reiese foarte clar că aceasta nu cuprinde argumente clare și fără echivoc referitoare la decizia de respingere a apelului, aceasta rezumându-se la a enunța criteriile ce ar trebui avute în vedere raportat la legislație, doctrină și practică judiciară, fără însă a motiva explicit în ce mod a înțeles să facă aplicarea acestor criterii reținute.

Repararea daunelor morale este și trebuie să fie înțeleasă într-un sens mai larg, nu atât ca o compensare materială, care fizic nici nu este posibilă, ci ca un complex de măsuri nepatrimoniale și patrimoniale, al căror scop este acela că, în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, să ofere victimei o anumită satisfacție sau ușurare, pentru suferințele îndurate.

Această despăgubire trebuie să fie totuși efectivă și rezonabilă, compensarea prejudiciului neefectuându-se prin faptul obligării la plata în sine, ci prin chiar suma de bani acordată, care trebuie să aibă o capacitate de a diminua întrucâtva suferințele sau frustrările trăite de victime.

În acest context, se reține că în pronunțarea hotărârii recurate Curtea de Apel Ploiești a făcut referire la judecata în echitate, instanța de apel enunțând o serie de principii fără a face o evaluare efectivă a prejudiciului suferit de către părți.

În acest sens se constată, din considerentele deciziei atacate, că aceasta nu cuprinde argumentele referitoare la decizia de respingere a apelului, Curtea de Apel Ploiești rezumându-se la a enunța criteriile care ar fi trebuit avute în vedere raportat la legislație, doctrină și practică judiciară, fără însă a reda explicit modul în care a înțeles să facă aplicarea acestor criterii reținute.

Motivarea hotărârii judecătorești justifică echitatea procesului, pe de o parte, prin dreptul părților de a fi convinse că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de acestea și, pe de altă parte, prin dreptul părților de a cunoaște oportunitatea promovării căii de atac.

Astfel, hotărârea atacată, pronunțată în apel, cale de atac devolutivă, cuprinde lapidar argumentele care au format convingerea instanței în sensul soluției pronunțate, rezultând fără echivoc că, în speță, situația de fapt dedusă judecării nu a fost pe deplin stabilită, hotărârea fiind pronunțată cu încălcarea prevederilor art. 295 C. proc. civ., care consacră chiar caracterul devolutiv al căii de atac.

Așa fiind, se constată că instanța de apel nu a administrat probatoriile necesare stabilirii situației de fapt reale și aflării adevărului în cauză în raport de normele legale incidente, atrăgând astfel incidența motivelor de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 7 și pct. 9 C. proc. civ., astfel încât pentru toate argumentele ce preced, în aplicarea dispozițiilor art. 312

alin. (2), alin. (3) și alin. (5) C. proc. civ., Înalta Curte urmează să admită recursul declarat de reclamantii A.E., A.G., B.A., B.T., B.R., D.P.I., M.R., P.A. și de intervenții în nume propriu A.N. și A.V. împotriva deciziei civile nr. 369 din 22 octombrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pe care o va casa și va dispune trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, care, cu ocazia rejudecării urmează a se preocupa de remedierea deficiențelor arătate cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursul declarat de reclamantii A.E., A.G., B.A., B.T., B.R., D.P.I., M.R., P.A. și de intervenții în nume propriu A.N. și A.V. împotriva deciziei civile nr. 369 din 22 octombrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pe care o casează și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 24 martie 2015.

WWW.JURL.ro